

bale regulering, man får det bedste resultat. Jeg tror, alle lande har erfaringer med at prøve at løse et miljøproblem lokalt og nationalt, som har givet dem viden og dermed input til at få tilstrækkelig styrke i de internationale reguleringer.

Vi kan i Danmark henvise til et oplagt eksempel: Det store arbejde, der er gjort fra de danske kemikaliemyndigheders side i relation til godkendelse, henholdsvis ikkegodkendelse, af pesticider, har efter min opfattelse klart været med til at præge arbejdet i EU-sammenhæng og gjort, at vi har et utrolig solidt fundament for vores deltagelse i det internationale arbejde.

Så selv om jeg er enig med hr. Schmidt i, at det ønskelige er, at så mange lande som overhovedet muligt er omfattet af en regulering, er det synspunkts rigtighed ikke ensbetydende med, at man så skal give afkald på at gøre noget hjemme dér, hvor man har mulighed for at gøre det.

Hr. Hans Christian Schmidt var meget bange for hovsæløsninger. Det synspunkt deler jeg, og særkendet ved dansk miljøpolitik i de sidste mere end 25 år har jo faktisk været at sikre, at vi ikke handlede, før vi havde solid viden. Før vi havde et solidt fagligt grundlag, skulle vi ikke handle, og det er derfor, forskningsinstitutionerne spiller så stor en rolle i Miljø- og Energiministeriet, og det er også derfor, vi internationalt er så optaget af samarbejde netop på det forskningsmæssige område.

Hr. Schmidt havde da også vanskeligt ved at nævne hovsæløsninger, og jeg må sige til ham, at hans eksempel med antibegroningsmidler er et meget uheldigt valgt eksempel. I den forbindelse foreligger der et af de mest gennemarbejdede dokumentationsmaterialer, i øvrigt indhentet af en vore regionale myndigheder, til at dokumentere problemets omfang. Og det, Miljøstyrelsen gjorde i den pågældende situation, efter at det var blevet dokumenteret, var, at man kom med forslag til regler, som så gik ud i almindelig høring, og som – som hr. Schmidt ved – gav anledning til en meget kraftig og hidsig diskussion, men som også betød, at vi nåede frem til en handlingsplan, der betyder, at vi anerkender problemets alvor, sætter os nogle ambitiøse mål, arbejder sammen med industrien om at udvikle tilstrækkelige alternativer og får løst problemet i et samarbejde mellem miljømyndighederne, farve- og lakindustrien og sejlerne selv.

Må jeg også henvise til, at vi på antibegroningsområdet har haft, synes jeg selv, ret flotte resultater i vores globale samarbejde, når det drejer sig om den kommercielle skibsfart.

Hr. Schmidt var inde på tanken om et behandlingsindeks, og dér vil jeg henvise ham til at læse det, der er kommet fra Bichel-udvalget, som jo i enighed mellem alle de eksperter, vi råder over i Danmark: fra forskningsinstitutionerne, fra erhvervsorganisationerne, fra de grønne organisationer, fra landboforeningerne og fra myndigheder, undersøgte tanken om et belastningsindeks og forkastede den. Der var faglig enighed om, at ideen om et belastningsindeks, hvor tillokkende den end kan være, ikke var realistisk, altså et samlet belastningsindeks, hvor man tager hensyn til alle de belastninger og risici, der er knyttet til pesticider.

Så hvis jeg skal fremhæve et af de, jeg vil ikke sige positive, men i hvert fald klare resultater fra Bichel-udvalget, er det netop, at man har sat punktum for den faglige diskussion om et belastningsindeks, som vi også har ført her i Folketingssalen.

Til De Konservative vil jeg gerne sige, at jeg er enig i hensynet til den kemiske industri. Jeg var kritisk over for den kemiske industri på internationalt plan, men jeg vil gerne fremhæve, at i Danmark har vi faktisk haft et glimrende samarbejde med den kemiske industri, som jeg gerne ser fortsat.

Hr. Steen Gade var efter nogle venlige ord inde på to kritiske bemærkninger om henholdsvis nationale forbud og afgifter, og jeg er ked af, at strategien er blevet opfattet som defensiv på disse to punkter, for jeg tror ikke, han og jeg ser forskelligt på tingene, når det drejer sig om disse punkter.

Må jeg til fru Vibeke Peschardt sige, at jeg fuldstændig deler hendes frustration over, hvor lidt der er sket inden for EU-samarbejdet. Det er netop derfor, vi har satset så højt på vores indsats inden for EU, som vi har gjort. Jeg tror imidlertid, det er farligt at give den danske miljøkommissær skylden for det her. Det har været en langsom og regelgrundlaget har ikke været tilstrækkeligt. Og hvis man skal kritisere nogen inden for EU-systemet, har det snarere været DG 3 end DG 11, altså Industriegeneraldirektoratet, som har haft ansvaret for dette, men jeg deler hendes frustration fuldt ud.

Må jeg til hr. Søren Kolstrup sige, at der er masser af punkter, hvor vi kan forbedre vores strategier, og at jeg meget gerne lytter til hans